

Arrest

nr. 110 380 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. CASIER en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Pakistaans staatsburger te zijn, afkomstig uit het dorp Malkanwala, gelegen in het district Sialkot, Pakistan. U woonde er samen met uw ouders, broers en zussen. In 2011 ging u, op vraag van uw vader, studeren aan de madrassa Jamia Qasimia in Gujranwala. Uw gezin is van bescheiden afkomst en uw vader wilde dat u imam zou worden, waardoor het gezin meer gerespecteerd zou worden in het dorp. U beëindigde het eerste jaar (het leren lezen van de Koran) eind december 2011, waarna u terugkeerde naar huis. Uw vader wenste dat u verder zou studeren aan de madrassa, waarop u begin januari 2012 terugkeerde naar Gujranwala. Toen u zich wilde inschrijven voor het tweede jaar vertelde uw leraar en leider van de madrassa, M.(...) I.(...), u dat er geen plaats meer was

in de afdeling in Gujranwala. U zou wel, samen met enkele andere jongens, uw studies kunnen verderzetten in een filiaal van de madrassa in een andere stad. Medewerkers van de madrassa zouden jullie begeleiden naar het andere filiaal. Op 4 of 5 januari werd u 's avonds samen met acht andere jongens weggebracht in een minibus. Na enige tijd kregen jullie zwarte zakken over het hoofd. De volgende ochtend waren jullie aangekomen in een bergachtig, verlaten gebied. Van daaruit werden jullie naar een klein, vervallen gebouw verder in de bergen gebracht. De eerste tien dagen kregen jullie Koranonderricht. De interpretatie van de gelezen teksten was evenwel anders dan deze die u had geleerd. U liet meermaals merken dat u niet akkoord was met hun interpretatie. Daarnaast werd er aan jullie ook geregeld verteld over de jihad. Na de eerste tien dagen begon de wapen- en gevechtstraining. Daarnaast leerden jullie ook omgaan met explosievenvesten. U en enkele vrienden wilden dit niet. Drie weken na uw aankomst was het kamp op een nacht zo goed als verlaten. U en drie andere jongens zagen de kans om te ontsnappen. Jullie wisten na acht à negen uur de stad Bakkhar te bereiken. Daar nam u een bus naar Sialkot, van waar u te voet naar huis ging. Toen u thuis aankwam vernam u dat de dag voordien drie à vier mannen naar jullie huis waren gekomen. Ze vuurden hun wapens af, zeiden tegen uw vader dat u was weggelopen uit hun kamp en dat u moest terugkeren, en overhandigden een dreigbrief. U ging de dag nadien met uw vader naar de politie. Die weigerde evenwel om een klacht te noteren. Een dag na uw aankomst thuis vertrok u alweer. Uw schoonbroer regelde uw vertrek uit Pakistan. U ging naar Quetta. Vandaaruit reisde u met de hulp van een agent via Taftan naar de stad Yazdan in Iran. Na uw vertrek contacteerde uw vader een lid van het regionaal parlement. Dankzij zijn tussenkomst wilde de politie de klacht van uw vader uiteindelijk wel registreren. Vijf à zes dagen na uw vertrek thuis kwamen Taliban opnieuw langs bij uw ouders. Via Turkije, Griekenland en Italië reisde u naar België, waar u aankwam op 12 juni 2012 en op 15 juni 2012 asiel aanvraag. Van uw schoonbroer vernam u dat de Taliban nog steeds naar u komen informeren bij uw ouders.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land ontvlucht bent uit schrik voor de militante groepering Tehrik-e-Taliban Pakistan. Zij zouden u gedwongen gerekruteerd hebben maar u zou de kans gezien hebben om te ontsnappen uit hun trainingscentrum. De Taliban zouden u verscheidene keren zijn komen zoeken bij uw ouders. Bij een eventuele terugkeer naar Pakistan vreest u voor uw leven. (CGVS d.d.19/03/2013, p.7-8, 18)

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat er ernstige twijfels zijn gerezen omtrent uw recente verblijf in Pakistan.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal dient afgeleid te worden dat u tot begin 2012 steeds in Pakistan zou hebben gewoond. U stelde immers dat u van uw geboorte tot het begin van uw studies aan de madrassa (in januari 2011) in Malkanwala had gewoond; in januari 2011 zou u naar Gurjanwala verhuisd zijn voor uw studies, al ging u om de drie maanden één week naar huis; eind januari 2011 keerde u terug naar huis na het beëindigen van het eerste leerjaar; begin januari 2012 werd u vervolgens meegenomen naar een trainingskamp, waar u drie weken later kon ontsnappen; enkele dagen na uw ontsnapping had u Pakistan al verlaten. (CGVS, p.3-4, 14, 15, 16, 17) Echter, uit opzoeken verricht na het gehoor op de website van de 'National Database and Registration Authority' - een instelling van de Pakistaanse overheid belast met het registreren van de Pakistaanse burgers en uitgifte van verschillende identiteitsdocumenten - aan de hand van het nummer vermeld op de door u neergelegde kopie van uw identiteitskaart, blijkt dat u in januari 2010 in Athene een 'National Identity Card for Overseas Pakistanis' (hierna Nicop) hebt aangevraagd en dat deze dezelfde maand nog aan u werd verstuurd. Hieruit dient afgeleid te worden dat u in januari 2010 in Griekenland verbleef, en niet in Pakistan zoals uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal dient opgemaakt te worden. De vaststelling dat u bedrieglijke verklaringen hebt afgelegd over uw verblijfplaatsen de laatste jaren voor uw vermeende vertrek uit Pakistan én bovendien hebt verzwegen dat u in Griekenland bent geweest in 2010 doet ernstige twijfels rijzen omtrent de door u verklaarde recente verblijfplaats(en). Niet enkel betekent dit een belangrijke inbreuk op de medewerkingsplicht die op de schouders van elke asielzoeker rust - dewelke onder andere omvat dat de asielzoeker correcte gegevens dient te verschaffen over onder andere zijn verblijfplaatsen voor de asielaanvraag -, ook wordt de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate aangetast door uw bedrieglijke verklaringen. Daarenboven rijzen hierdoor ook ernstige twijfels omtrent uw asielrelaas zelf. Immers, de door u verklaarde problemen zouden hebben plaatsgevonden in 2012, zijnde na het eerder aangetoonde verblijf (van onbekende duur) in Griekenland.

Daarnaast ondermijnt bovenvermelde informatie nog op een ander punt uw verklaringen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat voor de aanvraag van een Nicop een internationaal paspoort vereist is. U verklaarde echter nooit een internationaal paspoort te hebben gehad. (CGVS, p.6) De vaststelling dat u bedrieglijke verklaringen hebt afgelegd over het bezit van een internationaal paspoort, vormt een

verdere inbreuk op de medewerkingsplicht en ondermijnt verder de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien ontstaat hierdoor het vermoeden dat u een geldig internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land van herkomst vertrokken bent, verborgen te houden.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uw opeenvolgende verklaringen aangaande uw vertrek uit Pakistan tegenstrijdig waren. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal dient afgeleid te worden dat u begin februari 2012 Pakistan reeds verlaten had. U denkt dat u werd meegenomen naar het trainingskamp op 4 of 5 januari 2012 (CGVS, p.15), waar u 20 of 21 dagen zou hebben doorgebracht (CGVS, p.14). Dit zou, rekening houdend met de tijd dat u onderweg was (CGVS, p.15), betekenen dat u eind januari terug thuis arriveerde. U stelde zelf ook te denken dat u eind januari thuiskwam. (CGVS, p.16) U stelde verder dat u een dag later terug vertrok (CGVS, p.16), en dat u ongeveer 2.5 dagen later het land al verlaten had (CGVS, p.17). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter dat u Pakistan (ongeveer) in maart 2012 verliet. (DVZ, rubriek 35) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u enkel dat uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken fout waren (CGVS, p. 18). Het ontkennen van uw aanvankelijke verklaringen heft de tegenstrijdigheid echter niet op. Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas daar uw vlucht het directe gevolg zou zijn geweest van het (eerste) bezoek van de Taliban en de weigering van de politie om jullie klacht te registreren.

Voorts werden er enkele ernstige inconsistenties vastgesteld tussen de inhoud van de door u neergelegde stavingstukken en uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal.

Zo verklaarde u, toen u werd gevraagd welke studies u hebt gevolgd, dat u tien jaar regulier (seculier) onderwijs hebt gevolgd in Pakistan, en dit tot 2003. Hierna zou u een aantal jaren uw vader hebben geholpen op het land, om in 2011 te beginnen aan een opleiding tot imam in Gujranwala. U verklaarde later nogmaals uitdrukkelijk dat u in 2003 gestopt was met school en pas in 2011 herbegonnen was. (CGVS, p.4, 8) In uw eerste jaar aan de madrassa (in 2011) zou u geleerd hebben om de Koran te reciteren. (CGVS, p.9) Hoewel het 'diploma van lesgever over de Koran' dat u hebt neergelegd (stuk 5) dateert uit 2012, stelt het dat u reeds in 2004 slaagde voor de test over het reciteren van de Koran. Dit valt bezwaarlijk te rijmen met uw verklaringen als zou u pas in 2011 begonnen zijn met uw studies aan de madrassa. Deze inconsistentie aangaande uw opleiding aan de madrassa ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Immers, het zou via deze madrassa zijn geweest dat u gedwongen gerekruteerd werd door de Taliban. (CGVS, p.11)

Voorts komt ook de inhoud van het door u neergelegde krantenartikel en het First Information Report (hierna FIR) niet overeen met uw verklaringen. Beiden stellen dat u na uw ontsnapping uit het kamp van de Taliban en uw aankomst thuis "enkele dagen thuis" verbleef. U verklaarde echter meermaals uitdrukkelijk dat u na uw thuiskomst slechts één dag thuis verbleef, waarna u opnieuw vluchtte naar Quetta. (CGVS, p.16) Ook deze inconsistentie raakt aan de kern van uw asielrelaas, met name uw vlucht thuis nadat u ontsnapt zou zijn uit het trainingskamp.

Verder zijn ook de inhoud van het FIR, gebaseerd op de verklaringen van uw vader, en deze van het 'affidavit' van Ch. Liaqat Ali Ghumman, lid van het Provinciaal Parlement van Punjab, inconsistent. In het FIR is er sprake van twee momenten waarop onbekenden (Taliban volgens uw verklaringen) naar het huis van uw ouders waren gekomen. Het affidavit spreekt dan weer over "twee/drie aanvallen" op uw ouderlijk huis. Gelet op uw verklaringen als zou dit affidavit nodig zijn geweest om de klacht in te dienen bij de politie (en dus het FIR te ontvangen) (CGVS, p.6, 17); en gezien uw verklaring dat er slechts één FIR werd opgesteld met betrekking tot uw problemen (CGVS, p.18); dient te worden besloten dat het neergelegde affidavit werd opgesteld voor het FIR. Gelet op deze vaststelling en uw verklaring als zou het parlamentslid naar jullie huis zijn gekomen en uw vader gevraagd hebben wat er was gebeurd (CGVS, p.6), kan het bezwaarlijk aannemelijk genoemd worden dat hij niet accuraat zou kunnen weergeven hoe vaak er een 'aanval' op jullie huis geweest was, te meer daar dit document bedoeld zou zijn om de geloofwaardigheid van uw vaders klacht bij de politie te onderbouwen (CGVS, p.6). De vraag rijst waarom het parlamentslid zou spreken over (mogelijk) drie aanvallen indien er op dat moment (maximaal) slechts twee incidenten zouden hebben plaatsgevonden. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat het hoogst opmerkelijk te noemen is dat een officiële verklaring van een parlamentslid, bedoeld voor de politie, niet gedateerd zou zijn. Ook u kon niet met zekerheid zeggen wanneer dit affidavit werd opgesteld. U vermoedde dat het "juist na of voor het tweede bezoek" was. (CGVS, p.19) Ook dit is weinig overtuigend. Immers, indien dit document opgesteld zou zijn net voor het tweede bezoek, dan zou dit betekenen dat er op het moment van opstellen slechts één enkel bezoek/aanval plaats had gevonden.

Er werd ten slotte tevens een inconsistentie vastgesteld tussen de inhoud van het krantenartikel en de dreigbrief van TTP. In het krantenartikel stelt uw vader dat TTP een brief bezorgde waarin stond dat zij de hele familie zouden vermoorden indien u zich niet zou overgeven. Echter, in de door u

overhandigde brief staat enkel dat u gedood zal worden. Er wordt geen melding gemaakt van uw familie. Tevens dient nog opgemerkt te worden dat de dreigbrief niet gedateerd is, zodat hij niet zonder meer uw verklaringen ter zake kan staven.

Bovenstaande vaststellingen inzake de inhoud van de door u neergelegde documenten raken aan de kern van uw asielrelaas, met name de bezoeken van de Taliban aan uw ouderlijk huis en de bedreigingen die geuit zouden zijn aan uw adres. Zij ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft de door u neergelegde documenten dient ten slotte te worden gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd aangaande corruptie in de Pakistaanse maatschappij. Uit voormelde informatie blijkt dat corruptie in het Pakistaanse staatsapparaat en de samenleving wijdverspreid is. Het komt frequent voor dat politici, ambtenaren, politielui, gerechtelijk personeel of militairen hun functie voor persoonlijk gewin misbruiken. De beschikbare informatie wijst erop dat tal van uitvoerders van openbare functies vatbaar zijn voor corruptie en documentenfraude begaan. Daar de neutraliteit van functionarissen in vraag gesteld kan worden biedt de authenticiteit van een bepaald attest of document bovendien geen garantie voor de juistheid van de informatie die het bevat. De bewijswaarde van documenten en attesten die door Pakistaanse overheidsinstanties afgeleverd worden, wordt dan ook ondermijnd door de verreikende corruptie die de werking van deze instellingen kenmerkt. De corruptie beperkt zich evenwel niet tot het staatsapparaat. Ook in de private sector komt corruptie veelvuldig voor. Uit de informatie blijkt dat valse berichtgeving in de pers niet ongebruikelijk is in Pakistan. Gelet op de voorgaande informatie is de objectieve bewijswaarde van de door u neergelegde documenten dan ook beperkt te noemen.

Wat betreft het door u neergelegde FIR dient bovendien opgemerkt te worden dat het hier louter een kopie betreft, waarop geen originele stempel is aangebracht om aan te tonen dat het een officiële, gecertificeerde kopie betreft. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat alle FIR's worden ingeschreven in een logboek dat bijgehouden wordt op het politiekantoor. De aangever krijgt ofwel een doordruk op carbonpapier, ofwel een gecertificeerde kopie mee. In dit geval wordt een stempel aangebracht op de kopie van het FIR die aan de aangever wordt meegegeven. De vaststelling dat een dergelijke originele stempel niet voorkomt op het door u voorgelegde document en dat het evenmin een exemplaar op carbonpapier betreft, maakt dan ook dat aangenomen kan worden dat dit stuk niet de 'originele' gecertificeerde kopie is die men kan bekomen op het politiekantoor, maar hoogstens een kopie ervan. Bijgevolg is de bewijswaarde ervan uiterst gering aangezien de echtheid van het document en de inhoud ervan niet nagegaan kan worden.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u er geenszins in slaagt om de door u verklaarde problemen in Pakistan aannemelijk te maken.

Het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt, daar de door u verklaarde vrees voor extremistische elementen niet geloofwaardig werd geacht en u geen melding maakte van enige vrees voor de autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten die nog niet werden besproken in onderhavige beslissing vermogen niet om bovenstaande conclusie te wijzigen. Uw identiteitskaart bevat enkel gegevens betreffende uw identiteit die door mij niet in twijfel getrokken worden op dit moment. Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat u enkel een kleurenkopie hebt neergelegd, zodat de authenticiteit van het document en de inhoud ervan niet gecontroleerd kan worden. De twee enveloppen tonen enkel aan dat er u iets werd opgestuurd vanuit Pakistan. Zij kunnen evenwel uw asielrelaas niet ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 juncto 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker was in 2010 effectief ongeveer twintig dagen in Griekenland. Hij vroeg daar echter geen asiel aan. Verzoeker werd met deze bevindingen overigens niet geconfronteerd. Verzoeker verzweeg deze informatie niet voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze informatie was helemaal niet relevant en niet gelinkt aan de problemen in 2012, waardoor verzoeker het land diende te verlaten. Er werd enkel gevraagd naar de motieven waarom verzoeker gevlucht is en asiel aanvraag. Over de bezigheden van verzoeker in 2010 werd niets gevraagd en verzoeker heeft er dan ook niet aan gedacht dat dit verblijf in Griekenland enig belang zou kunnen hebben voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, te meer hij nooit asiel aanvraag in een ander land, hetgeen hem wel specifiek gevraagd werd. Bovendien klopt de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de aanvraag van een NICOP automatisch zou betekenen dat verzoeker een internationaal paspoort zou hebben en verzwijgen niet. Een internationaal paspoort is niet vereist voor de aanvraag. Verzoeker verwijst desbetreffend naar een internetlink. De aanvraag van dit NICOP gebeurde op basis van een fotokopie van zijn gewoon paspoort. Ook daaruit kan geen ongeloofwaardigheid worden afgeleid. Er is ook helemaal geen tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker betreffende de chronologie. Verzoeker is steeds bij zijn verklaring gebleven dat hij in januari is thuisgekomen, één dag is thuis gebleven, daarna vertrokken is en enkele dagen later reeds het land verliet, begin februari 2012. Nooit of te nimmer verklaarde verzoeker dat dit in maart zou geweest zijn. Tijdens het gehoor werd verzoeker hiermee geconfronteerd en heeft hij ook duidelijk te kennen gegeven dat dit een vergissing moet geweest zijn. Wellicht heeft de Dienst Vreemdelingenzaken zich vergist of werd er niet correct vertaald. Er worden geen andere tegenstrijdigheden opgeworpen, maar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent in de voorgelegde stukken 'inconsistenties' te zien. Het is niet vreemd dat verzoeker slaagde in de test over het reciteren van de Koran in 2004, terwijl zijn diploma van 2012 dateert. Het is gebruikelijk in Pakistan dat het diploma niet onmiddellijk volgt op het slagen voor de test. Het duurt gebruikelijk enkele jaren voordat uiteindelijk het diploma wordt uitgereikt. Wat betreft de FIR en de krantenartikels die stellen dat verzoeker enkele dagen, en niet één dag, thuis zou gebleven zijn, stelt verzoeker dat wellicht niet nauwkeurig is omgesprongen met de informatie bij het opstellen van de documenten. In elk geval is verzoeker kort na zijn thuiskomst terug vertrokken. In werkelijkheid is hij slechts één dag thuis geweest. Dat de documenten enkele dagen vermelden haalt bezwaarlijk het geheel van het relaas onderuit. Er waren wel degelijk twee aanvallen. Opnieuw is de vermelding 2/3 aanvallen onvoldoende reden om te stellen dat dit de geloofwaardigheid van het asielrelaas aantast. De affidavit is niet gedateerd omdat het eigenlijk een officiële verklaring is van een officiële ambtenaar. Dit maakt het document niet minder geloofwaardig. Er werd wel degelijk geacteerd wat er gebeurde, maar dit gebeurde niet vanuit een officiële taak. Bovendien is er ook nog het FIR dat overeenstemt met de verklaringen in de affidavit. De bedreiging was wel degelijk gericht aan heel de familie, maar het doelwit van de bedreiging, degene die met de dood wordt bedreigd is verzoeker. Uiteraard zet dit de familie onder druk zodat dit zeker ook naar hen toe als een bedreiging dient te worden aanzien. De opmerking dat de FIR niet origineel is en dat de originele stempel niet voorkomt is geen element om de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag te stellen. Pas als een zogenaamd officieel document zou worden voorgelegd zou dit het bewijs zijn dat het vals of onrechtmatig bekomen is. Het is immers verboden om de originele FIR mee te geven. Wanneer een afschrift wordt gevraagd is dit steeds een kopie. Het is dus onmogelijk om de originele FIR voor te leggen. De verwijzing naar de corruptie in Pakistan als argument valt niet te rijmen met het voordeel van de twijfel dat aan verzoeker dient te worden verleend. Op die manier wordt het totaal onmogelijk om bewijzen aan te leveren. Er moet rekening gehouden worden met de manier waarop en de moeilijke omstandigheden waarin een asielzoeker moet proberen aantonen wat hem overkwam en waarom hij halsoverkop de vlucht diende te nemen. Bewijsstukken op dergelijke manier van tafel vegen is in strijd met het elementair principe dat kwade trouw niet zomaar mag worden vermoed. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de problemen in de thuisregio van verzoeker wel erkent. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen twijfelt niet aan de afkomst van verzoeker, maar meent dat de situatie enkel in het noordwesten dermate gevaarlijk is dat er vrees kan zijn. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen miskent niet dat de taliban erg actief zijn in de volledige regio, maar zeker in Pakistan waarvan wordt aangenomen dat het land de taliban logistiek, organisatorisch en financieel ondersteunt. Pakistan is ook het land waar de opleidingscentra van de taliban te vinden zijn en waar de taliban hun wortels vinden. Verzoeker heeft zich reeds verzet tegen hun rekrutering en is daardoor een gezochte persoon. Hij kan dus helemaal niet meer op een veilige manier in Pakistan leven. Verzoeker is dan ook onverwijderbaar in de zin van artikel

5 EVRM. Bij een terugkeer naar Pakistan zou het enige overlevingsalternatief voor verzoeker zijn om zich aan te sluiten bij de taliban, wat hij absoluut niet wil en wat voor hem dan ook geen optie is. Daarmee tekent hij zijn doodsvonnis. Verzoeker dient het voordeel van de twijfel te krijgen.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad kan geen geloof hechten aan het asielrelaas van verzoeker. Vooreerst kan worden aangenomen dat verzoeker in het bezit is van een internationaal paspoort, maar dit achterhoudt. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker in januari 2010 een National Security Card for Overseas Pakistanis (hierna: NICOP) heeft aangevraagd in Athene, Griekenland, en dat deze diezelfde maand nog aan verzoeker werd toegestuurd (Landeninformatie, stuk 2). Niet alleen verzweeg verzoeker zijn verblijf in Griekenland in 2010, daar hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde van geboorte tot vertrek in de provincie Punjab in Pakistan te hebben verbleven (stuk 13, verklaring, punt 9), bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat voor de aanvraag van een NICOP een internationaal (Pakistaans of buitenlands) paspoort vereist is. Ook op de website waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift naar verwijst, wordt dit bevestigd. Verzoeker verklaarde voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 6). Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwarring probeert te zaaien door te stellen dat de aanvraag voor zijn NICOP gebeurde op basis van een fotokopie van zijn 'gewoon paspoort' en dat een internationaal paspoort niet vereist is voor deze aanvraag. De Raad stelt vast dat verzoeker hier echter de termen identiteitskaart en paspoort verkeerdelijk door elkaar gebruikt en hierdoor verkeerde conclusies tracht aan te brengen. Uit de informatie in het administratief dossier en de door verzoeker aangebrachte website blijkt immers duidelijk dat voor de aanvraag van een NICOP een Pakistaans of buitenlands (internationaal) paspoort enerzijds, hetgeen verzoeker niet neerlegt, én een National Identity Card (hierna: NIC), dat verzoeker wel heeft neergelegd voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en waarnaar hij verwijst in onderhavig verzoekschrift met de term 'gewoon paspoort', anderzijds nodig is. De vaststelling dat verzoeker een internationaal paspoort achterhoudt, ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Bovendien legt verzoeker ook zijn NICOP niet neer en verzweeg hij zijn verblijf in Griekenland in 2010.

Daarnaast legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn vertrek uit Pakistan. Zo verklaarde verzoeker vooreerst dat hij op verschillende plaatsen onderdook voordat hij Pakistan verliet en ongeveer in maart 2012 het land verliet (stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 3 en verklaring DVZ, vraag 35). Voor het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen eind januari thuiskwam, daar één dag verbleef en twee en een halve dag later het land verliet (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 16 en 17), hetgeen betekent dat verzoeker ten laatste begin februari het land verliet. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt verzoeker slechts dat zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken fout waren (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 18). Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift deze tegenstrijdigheden tracht te weerleggen door het verkeerd vertalen en noteren van zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad dat bovenstaande vaststellingen dermate zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. Bovendien stelt verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar een samenvatting was en dat hij niet alle details heeft kunnen geven, maar ook dat er geen fouten waren in hetgeen genoteerd werd (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 3). Daarnaast zou verzoeker enkel een nacht in Quetta hebben ondergedoken en de volgende dag in de namiddag in Taftan vertrokken zijn zonder hier te stoppen, hetgeen niet strookt met de verklaring van verzoeker dat hij op verschillende plaatsen onderzoek alvorens Pakistan te verlaten (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 17).

Bovendien stroken de verklaringen van verzoeker op verschillende punten niet met de inhoud van de documenten die hij ter staving ervan heeft neergelegd. Zo stelt verzoeker dat hij tien jaar onderwijs heeft gevolgd in Pakistan tot 2003. Daarna zou hij een aantal jaren samen met zijn vader gewerkt hebben om in 2011 een opleiding tot imam te starten. In dit eerste jaar van de opleiding aan de madrassa leerde verzoeker de Koran reciteren (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 4, 8-10). Uit het attest van de madrassa dat verzoeker neerlegt, dat wel dateert van 2012, blijkt echter dat verzoeker deze opleiding reeds in 2004 volgde. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het gebruikelijk is in Pakistan dat het diploma niet onmiddellijk volgt op het slagen voor de test en dat het normaal is dat dit enkele jaren duurt, stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk doet aan en geen verklaring is voor de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker, met name dat hij in 2011 aan deze opleiding startte, en de gegevens op het attest dat hij in 2004 slaagde voor deze opleiding. Dit doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker, aangezien zijn problemen zouden zijn begonnen toen hij na dit eerste studiejaar in 2011 terugkeerde naar de madrassa om aan het tweede jaar te beginnen en het via de madrassa zou zijn dat verzoeker gedwongen gerekruteerd werd door de taliban (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 10, 11, 12 en 13). Daarnaast komt ook de inhoud van het door verzoeker neergelegde krantenartikel en het door verzoeker neergelegde First Information Report (hierna: FIR) niet overeen met zijn verklaringen. Beide documenten stellen immers dat verzoeker enkele dagen thuis verbleef na zijn ontsnapping, terwijl verzoeker het steevast op één dag houdt (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 16). Voor zover verzoeker dit verschil tracht te minimaliseren in onderhavig verzoekschrift en stelt dat hij in elk geval kort na zijn thuiskomst terug vertrokken is, stelt de Raad vast dat de FIR gebaseerd is op de verklaringen van verzoeker zijn vader, waarvan redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij precies zou weten hoe lang verzoeker thuis is gebleven (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 17). Het krantenartikel werd volgens verzoeker dan weer opgesteld nadat de politie de journalisten verwittigde over FIR's, waardoor ook dit, zijnde onrechtstreeks, op de verklaringen van zijn vader gebaseerd is (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 5). De affidavit die verzoeker neerlegt spreekt dan weer over twee of drie aanvallen van de taliban op het ouderlijke huis van verzoeker. Aangezien verzoeker stelt dat deze affidavit nodig was om de politie zover te krijgen een FIR op te stellen en er maar één FIR werd opgesteld, werd deze affidavit logischerwijze opgesteld voor de FIR (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 16, 17 en 18). In de FIR is er echter duidelijk slechts sprake van twee aanvallen en de affidavit werd, net als de FIR, opgesteld op basis van de verklaringen van de vader van verzoeker (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 8). Het is dan ook niet aannemelijk dat er niet accuraat in vermeld staat hoeveel aanvallen precies plaatsvonden. Bovendien weet verzoeker niet met zekerheid of de affidavit werd opgesteld voor of na de tweede aanval van de taliban (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 19). Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid ervan, gezien het helemaal onverklaarbaar is dat er twee of drie aanvallen vermeld worden indien dit zou zijn opgesteld voor de tweede aanval. Ten slotte zijn ook het krantenartikel en de dreigbrief onderling tegenstrijdig, gezien de vader van verzoeker in het krantenartikel vermeldt dat de taliban een brief stuurden waarin stond dat zij de hele familie zouden vermoorden, terwijl in de brief die verzoeker heeft neergelegd enkel staat dat verzoeker zelf zal worden gedood. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat dit de hele familie onder druk zet, stelt de Raad vast dat dit niet verklaart waarom de vader van verzoeker expliciet verkeerde verklaringen omtrent de dreigbrief zou afleggen bij de journalisten van de krant.

2.4. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezem voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin

of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige of ongegronde asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie" van 31 oktober 2012) blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Aangezien verzoeker niet afkomstig is uit de getroffen regio, wijst niets erop dat hij het slachtoffer van deze strijd zou worden. Verzoeker toont niet aan dat hij in zijn regio het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart desbetreffend evenmin elementen in het administratief dossier. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat wordt aangenomen dat Pakistan de taliban logistiek, organisatorisch en financieel ondersteunt en dat dat hij zich reeds verzet heeft tegen de rekrutering van de taliban en bijgevolg een gezochte persoon is, merkt de Raad op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig is.

Artikel 5 EVRM kan niet geschonden zijn als de aangevoerde schending wordt ontwikkeld op basis van dezelfde feiten als het asielrelaas indien dat asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Het voordeel van de twijfel kan op basis van het voorgaande niet worden gegeven.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF